

A SZÍV TANA

**Kivonatok Hindu levelekből
ANNIE BESANT előszavával**

**Fordította: SELEVÉR FLÓRA
Számítógépes változat: TOHAI ÉVA, 2003**

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

ELŐSZÓ

„Tanuld megkülönböztetni a valót a hamistól,
az örökké-változót az örökké-valótól.
Mindenekfölött pedig tanuld elkülöníteni
az észbeli tudást a szív bölcsességétől,
a „Szem tanát” a „Szív tanától”.
(A Csend hangja)

„A SZÍV TANA” cím alatt egy sorozat apró cikket közlünk itt, melyek nagyrészt indiai barátok leveleiből való kivonatokból állanak. Nem kívánunk ezek „tekintélyként” hatni, hanem csak mint gondolatok, melyek többeknek közülünk segítségére voltak és amelyeket meg szeretnénk osztani másokkal. Csakis olyanoknak van szánva, akik eltökélték, hogy megpróbálják a Magasabb Életet élni, és azokhoz szólnak, akik tudják, hogy ez az élet határozottan a Tanítványság Ösvényéhez vezet ama Nagyok alatt, Akik a múltban járták ezt az Ösvényt és a földön maradtak avégből, hogy másokat is reá vezessenek. Ezekben a levelekben kifejezett gondolatok minden vallás tulajdonát képezik, de a kifejezésmód és az érzelem indiai. Az odaadásnak az a nemes és erős fajtája ez, ami Keleten Bhakti-nak neveznek – az az odaadás, ami teljesen alárendeli magát Istennek és annak az Isteni Embernek, aki által Isten testben nyilvánul meg az Őt imádó számára. Ez a Bhakti sehol se jutott tökéletesebben kifejezésre, mint a hinduizmusban. Ezeknek a leveleknek írói hinduk, kik szokva vannak a szanszkrit nyelv pazar gazdagságához és megpróbálták az angol nyelvet (melyből ez a fordítás készült. Ford.) valamelyest halvány összhangba hozni anyanyelvük költői bájával. A nyugati népek hűvössége és tartózkodó méltósága csakúgy, mint érzelmi titkolózása teljesen idegen a vallásos érzésnek attól a kiáradásától, mely olyan természetszerűleg bugyog fel a keleti ember szívéből, mint a pacsirta éneke. Itt-ott találunk a nyugaton is igazi Bhakta-t (odaadó imádót), mint pl. Kempis Tamás, Szent Teréz, a Keresztről elnevezett Szt. János, assisi szent Ferenc, magyarországi Szt. Erzsébet. De a nyugati ember vallásos érzése, bármennyire mély és igaz is, inkább hallgatag és visszavonulásra hajló. Azok, akik visszariadnak a vallásos érzelem kifejezésétől, nem fognak segítséget találni ezekben a levelekben és nem is nekik szántuk őket.

Forduljunk most a Magasabb Élet egyik legkifejezettebb ellentétének szemléléséhez. Mindnyájan tudjuk, hogy az Okkultizmus olyan kívánalmakat állít elénk, amelyek bizonyos elszigetelést és szigorú önfegyelmet követelnek. Szeretett és tisztelt tanítónktól H: P. B.-től csakúgy, mint az Okkult Élet hagyományaiból azt tanultuk, hogy lemondás és önuralom kívántatik attól, ki a Templom küszöbét át akarja lépni. A Bhagavad Gíta folyvást hangoztatja tanításaiban a fájdalom és öröm iránti közömbösséget, a tökéletes egyensúlyt minden körülmények között, ami nélkül igazi Jóga nem lehetséges. Az Okkult Életnek ezt az oldalát elméletben mindenki elfogadja, és egynéhányan engedelmesen meg is próbálják magukat szerinte formálni. Az Okkult Élet másik oldalával „A Csend hangja” foglalkozik, és ez az az együttérzés minden érző lényvel, az a gyors visszahatás minden emberi szükségre, amelynek tökéletes kifejeződése Azokban, Akiket mi szolgálunk, az „Irgalom Mesterei” címet adta Nekik.

Ez az, amire praktikus és mindennapi értelmében, ezek a levelek irányítják gondolatainkat, és ez az, amit mindennapi életünkben leginkább elhanyagolunk, bármennyire megillessen is szívünket szépsége a maga tökéletességében. Az igazi okkultista, míg önmagának legridegebb bírója, legszigorúbb munkaadója, a körülötte levőknek legmegértőbb

barátja, leggyengédebb segítője. Az együttérzés eme gyengédségének és erejének elérése kellene tehát, hogy mindegyikünk célja legyen, amit csakis úgy érhetünk el, ha szakadatlanul gyakoroljuk ezt a gyengédséget és együttérzést kivétel nélkül minden és mindenki iránt, aki és ami bennünket körülvesz. A leendő okkultistának annak a személynek kell lennie, akihez mindenki legszívesebben fordul bánatában, aggodalmában, vétkezésében – biztosan tudva, hogy nála együttérzésre, segítségre talál. A legkevésbé vonzó, a legunalmasabb, a legbutább, a legvisszataszítóbb is azt kell érezze, hogy legalább benne barátira lelt. Minden sóvárgás a jobb élet után, minden legkisebb vágyódás az önzetlen szolgálás után, minden félig kifejezett kívánság a nemesebb élet után, öbenne olyan segítőt kell, hogy találjon, aki kész bátorítani és erősíteni, úgy, hogy a jónak minden csírája növekedni kezdjen az ő szeretetteljes természetének serkentő és melengető hatása alatt.

A szolgálat ilyen hatalma elérésének feltétele: önnevelés a mindennapi életben. Először is szükséges, hogy elismerjük azt, hogy az ÉN mindenkiben egy; úgy, hogy mindenkiben, akivel érintkezésbe kerülünk, eltekintünk mindattól, ami a külső burokból szeretetre nem méltó és elismerjük a szívben lakozó ÉN-t. A második dolog az, hogy valóban érezzük – nemcsak elméletileg, hanem szívünkkel – azt, hogy az ÉN arra törekszik, hogy kifejezze magát a gátló külsőségeken keresztül, és hogy a benső természet önmagában véve szeretetre méltó és csak a körülvevő burkok torzítják el számunkra. Ezután azonosítanunk kell magunkat evvel az ÉN-nel, mely valóban lényegében mi magunk, és együttműködnünk vele a kifejezését gátló alacsonyabb elemek elleni harcban. És mivel testvérünkben a saját alacsonyabb természetünkön keresztül kell dolgoznunk, a sikeres segítségnek egyedüli módja az, hogy úgy lássuk a dolgokat, ahogy az a testvér látja őket, az ő korlátozásaival, előítéleteivel, eltorzított látóképességével. Ha így látjuk őket, és alacsonyabb természetünkben megilletődünk tőlük, segíthetjük őt az ő módján, nem a miénken, mert csakis így segíthetünk igazán. Itt kezdődik az okkult nevelés.

Megtanuljuk, hogy visszavonuljunk alacsonyabb természetünktől, tanulmányozzuk, érezzük érzelmeit anélkül, hogy azok hassanak reánk, és így, míg érzelmileg tapasztalunk, értelmileg ítélünk.

Ezt a módszert kell alkalmaznunk testvérünk segítségére, és amíg úgy érzünk, mint ő érez, mint a felhangolt húr társának hangját adja vissza, úgy kell szabaddá lett „Én”-ünket használnunk arra, hogy ítéljünk, tanácsoljunk, felemljünk, úgy azonban, hogy testvérünk tudatában legyen annak, hogy az ő jobbik természete az, amely a mi ajkunkon át megnyilatkozik.

Arra kell vágnunk, hogy legjavunkat megosszuk. A Szellem élete nem felhalmozásból, hanem adásból áll. Gyakran a mi „legjavunk” talán nem vonzza azt, akit segíteni próbálunk, csakúgy, amint nemes költészet nem vonzza a kis gyermeket; ilyenkor azt a legjobbat kell adnunk, amit ő tud asszimilálni és visszatartanunk a másikat, nem azért, mert fukarkodunk vele, hanem mert neki még nincs reá szüksége. Így segítenek bennünket, kik Hozzájuk képest gyermekek vagyunk, a Könyörület Mesterei és hasonló módon kell nekünk iparkodnunk azokat segíteni, akik fiatalabbak nálunk a Szellem életében.

Ne feledjük el azt se, hogy azt a személyt, aki bármelyik pillanatban velünk van, a Mester adta mellénk, azért, hogy szolgáljuk. Ha gondatlanság, türelmetlenség, közöny által elmulasztjuk őt segíteni, Mesterünk munkáját mulasztottuk el. Sokszor elmulasztjuk ezt a közvetlen kötelességet azáltal, hogy más munkába merülünk el, és nem értjük meg, hogy a hozzánk küldött emberi lélek segítése abban a pillanatban igenis a mi dolgunk.

Emlékeztetnünk kell önmagunkat erre a veszélyre, mely olyan furfangos, mivel egyik kötelesség álcázza a másikat és a belátás mulasztása teljesítménymulasztás. Nem szabad ragaszkodnunk még semmiféle különleges munkához sem. Igaz, hogy folyvást munkálkodnunk kell, de szabad és „parancsra kész” lélekkel, készen arra, hogy az Ő leghalkabb suttogását is meghalljuk, Kinek esetleg szüksége van a mi szolgálatunkra valaki gyámoltalan iránt, kit Ő általunk akar segíteni.

Az alsóbb én iránti szigorúság, melyről fentebb beszéltünk, egyik feltétele ennek a segítő szolgálatnak, mert csak az eléggé szabad arra, hogy tökéletes együttérzést adjon másoknak, aki önmagával szemben közömbös fájdalom és öröm iránt. Nem kívánva semmit önmaga számára, odaadhat mindent másoknak. Nem szeretve önmagát, mások számára a szeretet megtestesülése lesz.

Okkultizmusban az élet könyve az, amire legfőbb figyelmünket kell fordítanunk. Más könyveket csak azért tanulmányozunk, hogy élhessünk. Mert a tanulmányozás, még az okkult művek tanulmányozása is, csak eszköze a spiritualitásnak, ha az okkult életet akarjuk élni; Mesterünk lábaihoz az élet vezet, nem a tudás, a tisztult szív, nem a jól megtöltött fej.

Ez a szó „odaadás” a kulcsa minden haladásnak a spirituális életben. Ha munkánkban a szellemi mozgalom növekedését, nem hízogó sikert; a Mesterek szolgálatát, nem saját önkielégültségünket keressük, akkor időleges balsikerek nem fognak bennünket elbátortalanítani, sem a fellegek és élettelenység, amiket belső életünkben esetleg tapasztalunk.

Ha a szolgálat kedvéért szolgálunk, nem a szolgálatban érzett örömet, határozott lépést tettünk előre, mert ekkor kezdjük elérni azt az egyensúlyt, azt a kiegyenlítettséget, amely képesít bennünket arra, hogy balsikerben és sikerben, belső sötétségben és belső világosságban egyforma megelégedéssel szolgáljunk. Ha elértük azt, hogy annyira uralkodunk a személyiségen, hogy igazi örömet érzünk, amikor a Mesterért dolgozhatunk akkor is, ha az a munka fájdalmat okoz az alacsonyabb természetnek, akkor a következő lépés az, hogy éppen olyan szívvel-lélekkel és éppen olyan teljes erőnkkel dolgozunk, ha ez az öröm és világosság sötét felhőbe van burkolva. Másképp esetleg a Szenteket szolgálva önmagunkat szolgáljuk – vagyis azért szolgálunk, amit Tőlük kapunk, a tiszta szeretetért való szolgálat helyett.

Ameddig az önkeresésnek ez a kifinomult alakja fennáll, addig veszélyben forgunk, hogy elpártolunk a szolgálástól, ha sokáig sötétség vesz körül bennünket, és ha belülről élettelennek és reménytelennek érezzük magunkat. A szellemnek ebben az éjjelében teljesül a legnemesebb szolgálat, ekkor szakadnak el az alacsonyabb én utolsó húrjai.

Azért helyezünk ilyen nagy súlyt az odaadásra, mert mindenfelé azt tapasztaljuk, hogy a személyes én előtérbe helyezése veszélybe dönti a törekvőket és akadályozza a Mester munkáját. Ez a mi ellenségünk, itt a harcterünk. Ha ezt egyszer belátta a törekvő, örömmel kellene mindennapi életében üdvözölnie mindent, ami személyiségéből lecsíp valamit és hálásnak lennie mindazok iránt a „kellemetlen személyek” iránt, akik lábaira hágnak, érzékenységeit sértegetik, és önszeretetét megingatják. Ezek az ő legjobb barátai, leghasznosabb segítői és sohase szabadna mással viseltetni irántuk, mint hálával azért a szolgálatért, amit legveszélyesebb ellenségünk megtörésével tesznek.

Ha így nézzük a mindennapi életet, az Okkultizmus iskolájává válik és elkezdjük elsajátítani azt a tökéletes egyensúlyt, amely a Tanítványság magasabb fokain megkívántatik, mielőtt mélyebb tudást és evvel hatalmat adhatnak kezeinkbe. Ahol hiányzik a nyugodt

önuralom, közömbösség személyes dolgokkal szemben, derűs odaadás a másokért való munka iránt, ott nincs igazi Okkultizmus, se valódi spirituális élet. Az alacsonyabb pszichizmus nem kívánja meg egyikét sem ezeknek a tulajdonságoknak, ezért kapnak mohón utána a pszeudo-okkultisták; de a Fehér Testvérség megkívánja ezeket jelöltjeitől és megszerzésük feltétele az újoncok előcsarnokába való belépésnek. Legyen azért minden törekvőnek célja az, hogy a szolgálásban gyakorolja magát, hogy szigorú önfegyelmet gyakoroljon, hogy „ha a Mester a szívébe tekint, ne lásson benne foltot”. Ekkor a Mester kéznél fogja őt és tovább vezeti.

ANNIE BESANT.

A SZÍV TANA

VESZÉLY fenyegeti azt az embert, aki hitét külsőségekbe veti, ahelyett, hogy a belső élet békéjére törekednék, mely független a külső élet módozataitól. Való igaz, hogy minél kedvezőtlenebbek a körülmények és minél nagyobb áldozatot kívánnak az élettől, annál közelebb jutunk a végső célhoz a leküzdendő megpróbáltatások természeténél fogva. Balgaság tehát, ha a vallásos élet bármilyen külső megnyilatkozása túlságosan vonz bennünket, mert minden, ami az anyag világában van, felületes és csalóka és csalódáshoz kell, hogy vezessen. Bárki, aki erősen vonzódik az élet bárminő külső módjához, előbb vagy utóbb meg kell, hogy tanulja a külső dolgok aránylagos jelentéktelenségét, és minél előbb megyünk át múlt Karmánk okozta tapasztalatokon, annál jobb ez nekünk. Igaz, hogy nem kellemes, ha hirtelen kikököcsölünk kerékvágásunkból, de a kehely, mely a balgaságot gyógyítja, mindig keserű és ki kell innunk, ha ki akarjuk gyökerestől irtani a betegséget. Ha a Mesterek Lótusz Lábaitól jövő szelíd szellő áthatja a lelket, akkor tudhatjátok, hogy a legrosszabb külső körülményeknek nincs elég hatalma arra, hogy elnémítsák a zenét, amely belül elbájol.

Amint az európai ember, aki vonzódik az Okkultizmushoz, közelebb érzi magát a Nagyokhoz, ha Indiában partra száll, épp úgy érez az indiai, amikor a havas Himavat magaslatait mássza meg. Pedig ez nem más, mint káprázat, mert a Tisztaság Uraihoz nem közeledhetünk fizikai megmozdulással, hanem csak az által, hogy megtisztítjuk és erősítjük magunkat a világ jólétéért való folytonos szenvedés által. Ami a szegény félrevezetett világ tudatlanságát illeti, hódolva szeretett Mestereinket illetőleg, ezek a szavak jutnak eszembe: „A kigyó sziszegése többet árt a csodás Himalájának, mint a világ rágalmai és szidalmi nekünk.”

HA EGYSZER igaznak valljuk azt – amint igaznak vallja mindenki, akinek valamelyes fogalma van az Okkultizmusról -, hogy vannak a láthatatlan lényeknek seregei, kik szüntelenül részt vesznek az emberek dolgaiban, elemi lények és minden fokú egyéb láthatatlan teremtmények, melyek mindenféle kápráztató teremtenek és mindenféle formában alakoskodnak, valamint a Fekete Testvérség tagjai, kik élvezik az igazi bölcsesség híveinek félrevezetését és becsapását – be kell látnunk azt is, hogy a Természet az ő nagy kegyelmében és feltétlen igazságosságában fel kellett, hogy ruházza az embert egy kevés olyan képességgel, hogy meg tudjon különböztetni ezeknek a légi lakóknak és a Mestereknek hangja között. Azt képzelem tehát, hogy egyetért mindenki abban, hogy az értelem, intuíció és lelkiismeret a mi legmagasabb képességeink, az egyedüli eszköz az igaznak a hamistól, a jónak a rossztól, a helyesnek a helytelenről való megkülönböztetésére. Ha ez így van, magától értendő, hogy semmit, ami nem képes értelmünket megvilágosítani, és az erkölcsi természet legszigorúbb kívánalmait kielégíteni, nem tekinthetünk a Mesterektől jövő közleménynek.

Nem szabad megfeledkeznünk arról se, hogy a Mesterek a Bölcsesség és Könyörület Mesterei, hogy az Ő szavaik megvilágítják és kitérítik az elmét, sohase zavarják meg, se nem töltik el aggodalommal; mindig megkönnyebbülést okoznak, nem pedig zavart; felemelnek, nem aláznak meg. Sohase használnak Ők olyan módszereket, amelyek az értelmet és intuíciót egyaránt elsorvasztják és megbénítják. Mi volna elkerülhetetlenül az eredménye annak, ha a Szeretetnek és Világosságnak ezek az Urai olyan közleményeket erőszakolnának tanítványaikra, amelyek az ész és etikai érzéssel ellenkeznek? Vak hiszékenységek lépnek az értelmes hit helyébe, erkölcsi bűnelés keletkeznék szellemi növekedés helyett, és az újoncok teljesen magukra lennének hagyatva, minden vezetés nélkül, folyvást kiszolgáltatva minden incselkedő nimfa, sőt, ami még rosszabb, minden gonosz Dugpa kényének-kedvének.

Ez lenne a tanítványság sorsa? Ez volna a Szeretet és Bölcsesség módja? Nem hiszem, hogy bármelyik gondolkodó ember el tudná ezt hinni hosszabb időre, még ha pillanatnyilag áldozatul is esnék valami káprázatnak, és arra kényszerülne, hogy lenyelje a legképtelenebb állításokat.

AZOK között a számos kétségek között, amelyek a tanítvány elméjét elhomályosítják avégből, hogy zavarba ejtsék, szerepel a kétség afelől, hogy fizikai gyengeség akadály-e a szellemi haladásnak. A szellemi táplálék feldolgozásának folyamata nem sorvasztja a fizikai erőket és a test szenvedése nem akadály a szellemi haladásnak. Tökéletes félremagyarázás és a tudás és egyensúly hiányának tudható be az a feltevés, hogy a test kínzása és éheztetése fogékonyra teszi azt szellemi tapasztalatok iránt. Csak akkor érhető el folytonos és igazi haladás, ha azt tesszük, ami a Szentek céljait legjobban szolgálja. Ha elérkezik az ideje annak, hogy az éber-tudat szellemi tapasztalatokat fogjon fel, a test nem állhat ennek útjában. Azt a kis nehézséget, amit a test okozhat, egy másodperc alatt el lehet söpörni. Csalódás az, hogy bármilyen fizikai erőfeszítés csak egy lépéssel is siettetheti a szellemi haladást. A Hozzájuk való közeledésnek módja az, hogy azt tegyünk, ami legjobban előmozdítja az Ő kívánságukat, semmi másra nincs szükség.

ÚGY érzem különös báj rejlik abban, hogy lemondóan türelmesek legyünk, örömmel feláldozva saját akaratunkat Azok akaratának, Akik jobban tudnak mindent és mindig helyesen vezetnek. A Szellem életében ismeretlen dolog a személyes kívánság. Eszerint a tanítvány örömmel feláldozhatja saját személyes üdvösségét, míg Ők alkalmat találnak, hogy rajta keresztül másokért dolgozzanak. A tanítvány néha talán elhagyatva érzi magát, ha egyedül van, de mindig maga mellett fogja Őket találni, ha arról van szó, hogy valami munkát kell megtenni. Éjszakáknak szükségképpen váltakozni kell nappalokkal és feltétlenül jó, hogy olyankor jöjjön a sötétség, amikor csak mi magunk szenvedünk alatta, még akkor is, ha ezáltal személyes bajaink fokozódnak. Az Ő jelenlétüket és befolyásukat érezni valóban az elképzelhető legistenibb ajándék, de késznek kell lennünk még ezt is feláldozni, ha lemondva arról, amit a legmagasabbnak és legjobbnak tartunk, a világ végleges javának elérése könnyebbé válna.

PRÓBÁLD meg valóban érezni a szenvedés szépségét, ha a szenvedés az, ami jobban képesít a munkára. Bizonyára nem áhítozhatjuk a békét, ha a világot küzdelemben kell segíteni. Próbáld meg megérezni, hogy bár úgy tetszik, sötétség vesz körül minden oldalon, ez a sötétség nem valódi. Ha Ők néha a közöny külső Maya-jába burkolóznak, ez csak azért van, hogy annál pazarabban ontsák áldásukat, amikor megéri az idő. Nem sokat érnek a szavak, amikor a sötétség árnyékol be, de a tanítványnak meg kell próbálnia, hogy hitét a Nagyok jelenlétében megingathatatlanul tartsa meg, és hogy érezze, a világosság bár egy időre visszavonult az elme tudatából, mégis, az Ő bölcs és kegyes figyelmük alatt, belül, napról-napra növekszik. Ha az elme ismét érzékennyé válik, meglepetéssel és örömmel ismeri fel, hogyan haladt a szellemi munka anélkül, hogy részleteiről a legcsekélyebb tudomása lett volna. Ismerjük a Törvényt. A szellemi világban többé-kevésbé félelmetes éjjelek követik a nappalokat, és a bölcsök, felismerve, hogy a sötétség természeti törvény következménye, többé nem zúgolódnak. Bizonyosak lehetünk, hogy a maga idejében a sötétség felderül. Gondoljunk mindig arra, hogy a legsűrűbb füst mögött is ott van a föld Nagy Urainak Lótusz lábaitól jövő világosság. Alljatok szilárdan, és sohase veszítétek el a Bennük való bizalmatokat, akkor nincs mitől félnetek. Megpróbáltatásaitok lesznek, és kell is hogy legyenek, de biztosak lesztek abban, hogy ellent fogtok nekik állni. Ha a sötétség, mely mint átok lebeg a lélek fölött, szétoszlik, akkor láthatjuk, milyen igazán árnyszerű és csalóka volt.

Mindazonáltal ez a sötétség, ameddig tart, eléggé valódi arra, hogy tönkretegyen sok nemes lelket, amely még nem szerzett elég erőt arra, hogy elviselje.

A SZELLEMI élet és szeretet nem merülnek ki adás által. Minél többet adunk, annál gazdagabb és erősebb lesz a készletünk. Próbálj olyan boldog és megelégedett lenni, amilyen csak tudsz, mert az öröm az igazi spirituális élet kifejezője; a szomorúság nem más, mint saját tudatlanságunk eredménye és a tiszta látás hiánya. Így amennyire csak tudtok, ellent kell állnotok a szomorúság érzésének, mert ez elhomályosítja a szellemi légkört. És bár nem akadályozhatjátok meg teljesen a bekövetkeztét, nem szabad engedni neki. Mert ne feledjétek: a mindenség szívének kellős közepén Boldogság van.

A KÉTSÉGBEESÉSNEK nem szabad helyet találnia az odaadó tanítvány szívében, mert gyengíti a hitet és odaadást, és ennél fogva küzdőteret készít a Sötét Hatalmaknak. Ez az érzés káprázat, melyet a Sötét Hatalmak vetnek ki avégből, hogy kínozzák a tanítványt, és ha lehet, a káprázatból valamelyest előnyt vonjanak ki saját maguk számára. A legkeserűbb tapasztalathból tanultam, hogy az önbizalom az effajta megpróbáltatások alatt teljesen elégtelen, sőt félrevezető és az egyedüli módja az ezekből a káprázatokból való sértetlen megmenekülésnek az, hogy teljesen Nekik ajánljuk magunkat. Ennek a magyarázata elég egyszerű. Az erőnek, hogy ellenállásában hatásos legyen, ugyanazon a színvonalon kell lennie, amint amelyen az ellensúlyozandó erő működik. Mindezek a zavarok és káprázatok nem az éntől erednek, az énnel nincs hatalma velük szemben. Mivel tehát ezek a Sötét Hatalmaktól erednek, csakis a Fehér Testvérek tudják őket semlegesíteni. Ezért szükséges a biztonság kedvéért, hogy átadjuk magunkat – elkülönült énünket – és hogy szabadok legyünk minden Ahamkara-tól.

TUDVA azt, hogy Társulatunk (A Teozófiai Társulat) - és tulajdonképpen minden valamire való mozgalom – a mi kis énünkönél sokkalta bölcsőbb és magasabb Hatalmak felügyelete és gondjai alatt van, nem kell sokat törődnünk a Társulat végső sorsával, hanem elégedjünk meg azzal, hogy iránta való kötelességünket lelkiismeretesen és szorgosan megtesszük, a nekünk kiosztott szerepet legjobb világosságunk és képességünk szerint megjátssza. A gondnak és aggodalomnak kétségkívül megvan a maguk szerepe a Természet gazdagságában. A közönséges emberben dolgoztatják az agyat, sőt az izmokat is, és ha ezek nem volnának, (gond és aggodalom) a világ fizikai és értelmi világban félannyit nem haladna, mint ezek segítségével. De az emberi fejlődés bizonyos fokán ezek helyét a kötelességérzet és igazságszeretet foglalják el, és az így elért tiszta meglátást és munkabuzgalmat sohasem szolgáltathatja a molekuláris energia és idegerő bármekkora tömege sem. Ezért rázzatok le minden csüggedést és lelketekkel a Világosság Forrása felé fordulva, dolgozzatok azért a nagy célért, amelyért a földön vagytok, szívetekkel átölelve az egész emberiséget, de lemondva munkálkodásotok bármilyen eredményéről. Ezt tanították Bölcsőink, erre oktatta Shri Krishna Arjunát a csatamezőn, és erre irányítjuk mi is erőinket.

Az én érzéseim a világ szenvedéseire vonatkozólag pontosan ugyanazok, mint a tieitek. Nincs semmi, amit jobban fájlalnék, mint azt a vak és fejvesztett módot, amellyel embertársaink nagy része az értekek örömeibe veti magát, és azt a végsőkéig üres és téves álláspontot, amelyet az étellel szemben elfoglalnak. Ennek a tudatlanságnak és örültségnek látásokkal érzékenyebben sújtja szívemet, mint az emberek fizikai bajai. És bár évekkor ezelőtt Rantideva nemes imádsága mélységesen meghatott, mégis, avval a látással, amit azóta szabad volt megszerezniem a dolgok belső természetéről, a Buddha érzelmeit bölcsőbbeknek és magasabbaknak tekintem. És bár örömmel viselném el a legnagyobb szenvedést, hogy egy tanítványt megszabadítsak a reá mért kínzásoktól, mégis, tekintetbe véve a tanítvány

szenvedéseinek okait és közvetlen következményeit egyaránt, irántuk érzett sajnálkozásom félannyira sem erős, mint azoknak a tudatlan szerencsétleneknek nyomora iránt, akik nem tudatosan fizetik csupán a váltságdíjat a múltban elkövetett bűneikért.

AZ ÉRTELEM működései csupán összehasonlítás és levezetés; a szellemi tudás messze felülhaladja képességeit. Ti valószínűleg egészen el vagytok halmozva értelmi ravaszságokkal jelenlegi környezetetekben; de a világ végtére is csak iskola, gyakorlótér, és nincs olyan tapasztalat, bármilyen fájdalmas vagy nevetséges legyen is, aminek ne volna haszna és értéke a gondolkodó ember számára. A rossz dolgok, amikkel szembe kerülünk, csak bölcsebbé tesznek bennünket, és még a felsüléseink is hasznunkra válnak a jövőre. Így nem kell zsörtölődnünk bármilyen sors miatt se, bármennyire nem irigylendő is külsőleg.

KARMA, mint a Gita és a Yoga Vasishtha tanítja, cselekedeteket és akarásokat jelent, melyek Vasana-ból vagy vágyból erednek. Ezek az etikai kódexek világosan megmondják, hogy semmi, amit tiszta kötelességérzetből tesz az ember, semmi, amit egy „belső muzáj” ösztönöz, nem érintheti a cselekvő erkölcsi természetét, még akkor se, ha a kötelességről és helyességről való fogalmi tévesek. A tévedésért természetesen meg kell szenvednie, mely szenvedés egyenes arányban fog állni a tévedés következményeivel, de semmi esetre sem alacsonyíthatja le a jellemet vagy mocskolhatja be a Jivatma-t (az individualizált Én).

JÓL tesszük, ha az életnek minden eseményét hasznos lecke gyanánt fogjuk fel. Így használhatjuk fel a szeretett barátoktól való elválás okozta fájdalmat. Mi a tér és idő a Szellem világában? Nem más, mint az ész káprázatai, nem-létezők valóban, melyek az elme hatóképtelenségétől nyernek valamelyes hasonlatosságot a valóval; védőszirmok (involucra), melyek a Jivatma-t bebörtönzik. A szenvedés csupán új és hatalmasabb impulzust ad, hogy teljesen a Szellemben éljünk. Végül is a fájdalomtól jó származik mindnyájunk számára, így tehát nem szabad zúgolódunk. Sőt, tudva, hogy a tanítvánnyal semmi sem történhetik, ami valamelyes következménnyel jár, s ami nem Urunk akarata, minden fájdalmas eseményt úgy kell tekintenünk, mint lépést a szellemi haladás felé, mint eszközét annak a belső fejlődésnek, ami képesít bennünket arra, hogy jobban szolgáljuk Őket, és ezáltal az emberiséget.

HACSAK szolgálhatjuk Őket, ha minden vihar és üldözés közepette Lelkeink az Ő Lótusz Lábaik felé fordulnak, mit törődünk a fájdalommal és szenvedésekkel, melyeket azok mulékony burkainkra rónak? Értsük meg egy kissé ezeknek a szenvedéseknek, ezeknek a külső körülmények okozta viszontagságoknak belső jelentőségét, - hogy az elszenvedett fájdalom megannyi lerótt Karmát jelent, megannyi erőt a szolgálásra, olyan jó, megtanult leckét – nem elegendők-e ezek a gondolatok arra, támogassanak bennünket ezeknek a csalóka nyomorúságoknak bármekkora mennyiségén keresztül is? Milyen édes a szenvedés, ha tudunk és hiszünk; mennyire különbözik ez a tudatlan, szkeptikus, a hitetlen nyomorultságától. Szinte azt kívánnók, hogy a világ minden szenvedése és nyomora nekünk jutna osztályrészül, hogy az emberiség másik része felszabaduljon, és boldog legyen. Jézus Krisztus keresztre feszítése a tanítvány elméjének ezt a fázisát jelképezi. Nem gondoljátok ti is? Legyetek csak mindig szilárdak a hitben és odaadásban és ne távolodjatok el a Szeretet és Igazság szent útjáról. Ez a Ti szerepetek – a többit elvégzik helyettetek a Kegyes Urak, Akiket szolgáltok. Ti tudjátok mindezt és én csak azért beszélek nektek róla, hogy tudásotokat erősítsem, mert bizony gyakran elfelejtjük legjobb leckéinket és zavaros időkben a barát kötelessége nem annyira az, hogy új igazságokat oltson belétek, mint inkább az, hogy saját mondásaitokra emlékeztessen. Így történt az, hogy Draupdi gyakran vigasztalta bölcs férjét Yudisthira-t, amikor kegyetlen balsors egy pillanatra megingatta szokásos derűs nyugalmát, és így kellett Vasishtha-t magát vigasztalni és enyhíteni, amikor gyermekei halála felett érzett keserve szinte széttépte őt.

Valóban, kimondhatatlan ennek a világnak Maya oldala! Milyen szép és romantikus egyrészt és mégis mennyire borzasztó és nyomorult másrészt! Igen, Maya a titkok titka, és az, aki megérti Mayat, megtalálta saját egységét BRAHMAN-nal, a Legmagasabb Üdvösséggel és a Legmagasabb Világossággal.

KALI meghökkentő képe, amint a leborult Shiva-n áll, illusztrálja a Harag és Gyűlölet hasznát – magasabb hasznát. A fekete arcszín a Haragot jelképezi, a karddal együtt fizikai bátorságot is jelent; az egész alak pedig azt jelenti, hogy ameddig az emberben van harag, gyűlölet és fizikai erő, arra kell ezeket használnia, hogy más szenvedélyeit legyőzze, testének vágyait kiölje. Azt is ábrázolja, hogy mi történik, amikor az elme először fordul a magasabb élet felé. Egyelőre még hiányzik belőlük a bölcsesség és az értelmi egyensúly, és ezért vágyainkat elnyomjuk szenvedélyeinkkel; haragunkat saját bűneink ellen fordítjuk és így elnyomjuk őket; hiúságunkat szintén testünk és elménk méltatlan hajlamai ellen használjuk fel és így érjük el a létra első fokát. A leborult Shiva mutatja, hogy ha ilyenfajta háborúskodásba merül az ember, nem törődik legmagasabb princípiumával, az Atmával – sőt, ténylegesen lábbal tiporja azt, és amíg nem ölte meg Énjének az utolsó ellenségét, addig nem ismeri fel az Atmához való tényleges helyzetét a küzdelem alatt. Ilyképpen Kali csak akkor találja lábainál leterülve Shivát, ha megölte az utolsó Daitya-t, Ahamkara megszemélyesítőjét, ekkor pedig elpirul örült dühe miatt. Amíg le nem győztük minden szenvedélyünket, addig használnunk kell őket saját elnyomásukra, egyiknek erejét a másikéval semlegesítve. Csakis ilyképpen tudjuk elérni azt, hogy kiöljük az önzést, és hogy először pillantsuk meg igazi Atmankat – a bennünk levő Shivát -, akiről nincs tudomásunk, amíg vágyak emésztenek a szívet.

Bizony jó, ha mindig félretesszük a saját rövidlátó személyes kívánságainkat azért, hogy Őket hűségesen szolgáljuk. Az én tapasztalatom az, hogy ha ilyképpen csakis az Ő vezetésüket követjük, mindig elkerülünk valami veszélyes szakadékot, ami felé öntudatlanul rohantunk. Pillanatnyilag úgy látszik, nehéz elszakadni kedvteléseinktől, de végeredményben csupán csak öröm származik az ilyen áldozatból. Nincs jobb nevelési eszköz életünknek annál a néhány événél, amikor csupa csalódástól kergetve menedéket keresünk az Ő áldott Lábainál, mert sehol másutt nincs nyugvóhelyünk. Akkor szokja meg a tanítvány azt, hogy mindig arra gondoljon, hogy egyedüli menedéke Bennük van, és bármikor is nem gondol Reájuk, nyomorúságosnak és elveszettnek érzi magát. Ilyképpen magának a kétségbeesésnek sötétségéből világlik fel számára egy fény, amely soha többé nem homályosul el. Azok, Akiknek szemei áthatolnak a messze jövő távlatain, amelyeket halandó szemek előtt fátyol takar el, mindig azt tették, és azt fogják tenni, ami a világnak a legjobb. Fel kell áldozni a közvetlen eredményeket és az ideiglenes kielégültségeket, ha biztosítani akarjuk a célt a kudarc eshetősége nélkül. Minél jobban biztosítani akarjuk a végső siker eshetőségeit, annál kevésbé szabad sóvárogunk a közvetlen eredmények után. Csakis fájdalom árán érhetjük el a tökéletességet és a tisztaságot; csakis a fájdalom árán lehetünk jó szolgálói annak az Árvának, amelyik szüntelenül szellemi táplálék után kiált. Csak akkor érdemes az életet megtartani, ha feláldozzuk az Ő Lábaiknál.

ÖRVENDJÜNK, hogy alkalmunk van személyes áldozatok árán szolgálni a nagy Ügyet, mert az ilyen szenvedéseket Ők fel tudják használni arra, hogy a szegény, tévelygő Emberiséget egy kis lépéssel magasabbra vonják. Minden fájdalom, amit egy tanítvány elszenved, záloga egy megfelelő nyereségnek, amiben a világnak lesz része. Ezért zúgolódás nélkül és örömmel kellene szenvednie, mivel ő valamivel világosabban lát a vak halandóknál, akikért szenved. A fejlődés egész során van egy törvény, amely mindennél jobban nyilvánvaló, még a legifjabb újonc szemében is, és ez az, hogy semmit, aminek igazán van értéke és érdemes elnyerni, nem érünk el megfelelő áldozat nélkül.

AKI lemond minden én-fogalomról és önmagából eszközt farag az Isteni Kezek számára, annak nem kell félnie a szigorú világ megpróbáltatásaitól és nehézségeitől. „Amint Te irányítasz, úgy dolgozom én.” Ez a legkönnyebb módja annak, hogy kilépjünk az egyéni karma területéről, mert aki minden képességét Urai Lábai elé rakja le, nem teremt magának karmát és akkor amint Shri Krishna ígéri: „Én magamra veszem számláinak mérlegét.” A tanítványnak nem kell a cselekedeteinek gyümölcseivel törődni. Ezt tanította a nagy Keresztény Mester: „Ne törődjete a holnappal.”

NE engedjétek, hogy impulzusok vezessék viselkedéseteket. A lelkesedés az érzelemhez tartozik, nem a viselkedéshez. Az igazi okkultizmusban nincs helye a viselkedésbeli lelkesedésnek, mert az okkultistának mindig uralkodnia kell önmagán. Az okkultista életében az egyik legnehezebb dolog az, hogy megtartsa az egyensúlyt, ez az erő pedig az igazi szellemi belátás eredménye. Az okkultistának inkább benső, mint külső életet kell élnie. Mindig többet és többet érez, megért, tud ő, de mint kevesebbet és kevesebbet mutat. Még az áldozatok is, amiket hoznia kell, inkább a belső világhoz tartoznak, mint a külsőhöz. A közönséges vallásos áhítatban az ember természetének minden lehető áldozatát és erejét úgy használja, hogy külsőségekhez ragaszkodik, és a fizikai világban leküzdí a nevetségést és a kísértéseket. De az okkultista életében ezeket nagyobb célok érdekében kell használni. Figyelembe kell venni az arányokat és alárendelni a külsőségeket. Egyszóval: sohase legyünk különködők. Amint a Hamsa kiválasztja a tejet és otthagyja a vizet a kettő keverékéből, úgy vonja ki az okkultista és tartja meg a különböző tulajdonságok életét és eszenciáját, a burkokat pedig, amelyek ezeket betakarták, elveti.

HOGYAN képzelik az emberek, hogy a Mestereknek bele kellene avatkozni az emberek életébe és cselekedeteibe, és bizonykodnak amellet, hogy a Mesterek nem léteznek, vagy hogy erkölcsileg közömbösek, amiért nem avatkoznak az emberek dolgaiba? Ugyanilyen okkal kétségbe vonhatnánk a Világegyetem bármely erkölcsi Törvényének létezését, és avval érvelhetnénk, hogy az egyenlenségek és az emberek között létező alávaló szokások létezése ellenkezik ilyen Törvénynek a feltevésével. Miért felejtik el, hogy a Mesterek Jivanmukták és a Törvénnyel dolgoznak, azonosítják Magukat a Törvénnyel, sőt valóban magának a Törvénynek a szellemei. Ezen azonban nem kell búsulnunk, mert lelkiismeretünk ítélőszéke nem a közvélemény, hanem saját Magasabb Énünk. Az ilyen harc az, ami megtisztítja a szívet és felemeli a lelket, nem pedig az az elkeseredett harc, amire szenvedélyeink, még az sem, amire „nemes felháborodás”, vagy amit „igazságos méltatlankodás”-nak neveznek, kényszerítenek bennünket.

MI nekünk a baj és a nehézségek? Nem éppen annyi örömmel üdvözljük-e őket, mint a gyönyöröket és könnyűségeket? Nem a mi legjobb nevelőink-e ők? Telve üdvös leckékkel? Nem illik-e tehát, hogy egyenletesebben haladjunk az életnek minden változásán és a szerencse minden kalandján keresztül? És nem volna-e vajon igen nagyon hátrányunkra, ha kudarcot vallanánk abban, hogy megtartsuk elménk nyugalját és kedvünk egyensúlyát, aminek mindig jellemezni kellene a tanítvány magatartását? Feltétlenül derűsnek és nyugodtnak kell maradnia minden külső vihar közepette. Ha csak a külsejét nézzük, bizony örült ez a világ, és mégis mily csalóka a maga örültségében! Az örültségnek igazi tévhite ez, amikor a beteg nem ismeri fel állapotát, sőt tökéletesen egészségesnek hiszi magát. Ó, ha a dolgok lelkének mélyén uralkodó harmóniát és zenét nem tudnánk elismerni mi, akiknek szemei megnyíltak és látják a külső burkot elárasztó teljes örültséget, milyen elviselhetetlen volna az élet számukra.

Nem gondoljátok, hogy nem nagyon hálás az, ha örömtelenek vagyunk, amikor Uraink kívánságait teljesítjük, és kötelességünket végezzük? Nemcsak békéseknek és elégedetteknek kellene lennetek, amikor Azokat szolgáljátok, Akiknek szolgálása mi legmagasabb kitüntetésünk, és Akiknek emlékezete legigazibb gyönyörűségünk, hanem örömmel teljesekeknek és élénkeknek is.

HOGY Ők sohase fognak bennünket elhagyni, az olyan biztos, mint a halál. A mi dolgunk azonban az, hogy igazi és mélyes odaadással csüngjünk Rajtuk. Ha odaadásunk igazi és mély, akkor a legkevésbé se fenyeget az a veszély, hogy eltántorodjunk az Ő szent Lábaiktól. De hisz tudjátok, mit jelent az igazi és mély odaadás. Éppen olyan jól tudjátok, mint én, hogy az igazi, valódi Bhaktit semmi se jellemez, ami kevesebb a személyes akaratról való teljes lemondásnál, az emberben lévő személyes elem tökéletes megsemmisítésénél. Csak amikor az egész emberi természet tökéletes harmóniában van az Isteni Törvénnyel, amikor nincs a rendszer egy részében sem egyetlen hamis hang, amikor az embernek minden gondolata, eszméje, elképzelése, vágya, érzelme, legyenek azok szándékosak vagy akaratlanok, a „Nagy Lélegzet”-tel együtt rezeget és reá tökéletesen reagál, csak akkor érte el az odaadás igazi ideálját és nem előbb. Csak akkor emelkedünk fel a kudarc eshetősége fölé, ha elértük a Bhaktinak ezt a fokát, amely egyedül biztosítja a folytonos haladást és kétségtelen a sikert. A tanítvány nem a Nagy Mesterek gondoskodásának vagy szeretetének hiánya miatt bukik el, hanem mindezek ellenére és saját romlottsága és veleszületett gyengesége folytán. És nem állíthatjuk, hogy nem lehet romlott az, akiben még ott lappang a különváltságnak eszméje – melyet beléoltottak korszakok csalóka gondolatai és romlottságai, és amelyeket még nem irtott ki teljesen.

NEM szabad semmi módon megcsalnunk magunkat. Némelyik igazság igaz, hogy keserű, de legbölcsebben cselekszünk, ha felismerjük őket és szembenézünk velük. Elképzelt paradicsomban élni csak annyit tesz, mint kizárni az igazi mennyországot. Igaz, hogy ha eltökélten megpróbálunk rájönni arra, hogy van-e még bennünk nyoma a különváltságnak vagy személyességnek, vagy annak a kívánságnak, hogy ellenszegüljünk az események természetes menetének, meglehet, hogy nem találunk semmi okot vagy magyarázatot az ilyen kívánságra vagy önigazolásra. Mivel mi tudjuk és hisszük, hogy az elszigetelés eszméje csupán Maya szüleménye, hogy a tudatlanság és minden személyes kívánság csupán ebből az elszigeteltség érzéséből fakadnak és hogy minden nyomorúságunknak ezek a gyökerei, nem tehetünk egyebet, mint hogy megvetéssel elűzzük ezeket a hamis és csalóka fogalmakat, amikor rájuk gondolunk. De ha a tényeket vizsgáljuk, és egész nap figyeljük magunkat és megfigyeljük létünk különböző módozatait, melyek a körülményekkel változnak, egészen más következtetésre fogunk jutni, és azt fogjuk látni, hogy saját életünkben a tudásunknak és hitünknek tényleges megvalósítása még csak egy távoli esemény és csak rövid pillanatokra jelenik meg itt-ott, amikor teljesen megfeledkezünk testünkről vagy bármi más anyagi körülményről és teljesen elmélyedünk az Isteninek szemléletébe – sőt, elmerülünk Magába az Istenségbe.

A MI számunkra, Uraink legmagasabb kegyelme folytán, a földi dolgok valamivel egyszerűbbek és érthetőbbek, mint a világ embere számára és ezért van az, hogy olyan buzgón szenteljük életünk minden energiáját az Ő szolgálatukra. Minden tevékenység – emberszeretet, jóakarát, hazafiasság, stb. – csupán üzlet, csupán adás-vevés kérdése, mondja a cinikus fölényesen gúnyos mosollyal. De még ennek a kigúnyolt, üzleties becsületességnek nemesebb oldala is, ha pontosan magyarázzuk, és az élet magasabb színvonalaira alkalmazzuk, amit a magasabb látás elé tár, az meghaladja a fölényes gúnyolódó látókörét. Így ő nevet és gúnyosan leszólja a becsületességet, üzletiesnek nevezve azt, a balga és

könnyelmű világ pedig, mely szomjazik egy kis vidámság után, vele nevet és ravasz és szellemes fickónak tartja. Ha e csodás gömbünk felületét nézzük, csak szomorúság és ború borítja el lelkünket, és kétségbeesés bénítja meg minden törekvésünket, hogy helyzetét megjavítsuk. De ha a dolgok mögé nézünk, hogy elolvad minden következtelenség, és minden szépnek és harmonikusnak látszik, a szív pedig kivirágzik, és örvendezik, és bőkezűen megnyitja kincsesládáját a körülötte levő mindenség számára. Nem kell tehát elkedvetlenednünk semmi borzalmas látvány miatt, se gyászolnunk az emberek örülségét és vakságát, akik között születünk.

VANNAK meghatározott erkölcsi törvények, csakúgy, mint egyöntetű fizikai törvények. Az ember elkövethet erőszakot ezeken az erkölcsi törvényeken, mert egyéniséggel van felruházva és avval a szabadsággal, amit az egyéniség magával hoz. Minden ilyen erőszak erkölcsi erővé válik, amely ellenkező irányban hat a fejlődés törekvésének irányával, és az erkölcsi színvonalon marad. A Visszahatás Törvényénél fogva azonban mindegyik hajlamos arra, hogy a helyes törvény működését kihívja. Már most, ha ezek az ellentétes erők felhalmozódnak és óriási alakot vesznek fel, a visszaható erő szükségképpen igen heves lesz és erkölcsi és szellemi forradalmakká fajul: jámbor háborúk, vallási kereszties hadjáratok és hasonlókká. Ha ezt az elméletet kiterjesztitek, megértitek az Avatárak megjelenésének szükségességét a földön. Milyen könnyűkké válnak a dolgok, ha kinyílnak az ember szemei; de milyen érthetetlennek látszanak, amikor vak a szellemi látás, vagy csak homályos és fátyolosított. A természet az ő végtelen bőkezűségében ellátta az embert a külső síkokon belső munkálkodásának pontos képmásaival és valóban: akiknek szemei vannak, azok láthatnak, és akiknek fülei vannak, hallhatnak.

Milyen nagy a vágyakozás, hogy segítséget vigyünk a szenvedő Léleknek keserű megpróbáltatásainak és bús sötétségének óráiban. De a tapasztalás mutatja, hogy azok, akik hasonló megpróbáltatásokon mentek keresztül, jó, hogy olyan időben nem vették észre a segítséget, mely pedig mindig készen áll, és hogy le voltak sújtva az egyedüllét szomorú érzése és a teljes elhagyatottság tudatától. Ha másként volna ez, a próba fele hiábavaló lenne és az ilyen megpróbáltatást mindig követő erőt és tudást évek tapogatózása, és ingadozása árán kellene megszerezni. A Hatás és Visszahatás Törvénye mindenütt érvényes... Akinek odaadása teljes, vagyis aki tettben úgy, mint gondolatban minden erejét és birtokát a Legmagasabb Istenségnek szenteli és belátja saját semmiségét egyrészt csakúgy, mint a különállás eszméjének hamisságát másrészt, az ilyen embert, és csakis őt nem közelíthetik meg a sötétség erői, és őt megvédi Lelkének minden veszélye elől. A Gítának az a szakasza, amire gondolsz, úgy értelmezendő, hogy senki, akiben egyszer felébredt az odaadás érzése, nem bukhat el örökre. De semmi se biztosítja őt, hogy ideiglenesen el ne tévelyedjék. Végre is, egy bizonyos értelemben, minden élőlény, a legmagasabb Angyaltól a legapróbb protozoáig, a LOGOSZ védelme alatt van és mindenféle fokokon, és létmódozatokon keresztül visszavezetődik az Ő ölébe, hogy ott Moksha üdvösségét élvezze Mindörökre.

A KÜLSZÍN mindig a Bensőt fedi fel a látó szem előtt, ezért helyek és emberek mindig érdekesek. A külszín tehát nem az a megvetendő dolog, aminek az ember Vairágyájának első élénkségében és hevességében, vagy kifelé hangsúlyozott undorában elképzeli. Mert ha ez így volna, akkor az egész teremtés balgaság és az energiának céltalan pazarlása volna. De hisz te tudod, hogy igazában nem így van; hogy másrészt még ezekben az illuzórikus megnyilatkozásokban és külső színekben is mély és alapos filozófia rejlik, és hogy Sartor Resartus-ában ennek a filozófiának egy részét vázolta. Miért forduljunk hát el undorral és borzalommal még a legfelületesebb buroktól is? Nem szentek és bölcs leckékkal teljesek-e számunkra még azok a jelmezek is, amelyeket a Legmagasabb Istenség magára ölt? Helyesen

mondod, hogy mindennek, szépnek és csúfnak megvan a kellő helye a Természetben, és hogy minden, éppen a sok különbözőség és változatosság révén, alkotja a legmagasabb Logosz tökéletességét.

MIÉRT kell a belső világgal való közlekedésnek megszakadnia és szomorúságot és szívfájdalmat okozni? Mert a külvilágnak is van még leckéje számunkra és ezeknek a leckéknek egyike az, hogy a külvilág is lényegében isteni és módszereiben is az és hogy ezért jobban kellene vele bánnunk. Másrészt a szomorúságnak és búskomorságnak is megvan a maguk haszna és filozófiája. Éppen annyira szükségesek ezek a fejlődéshez és az emberi léleknek kivirágzásához, mint az öröm és élénkség. Azonban csak növekedésünk korábbi fokain szükségesek és fölöslegessé válnak, ha az Én kivirágzott és szívét megnyitotta az isteni Napnak.

TUDJÁTOK, hogyan működik a fejlődés. Teljes érzéketlenséggel kezdjük, azután fokozatosan kifejlesztjük az érzékenységet, és zarándokutunk egy bizonyos pontján teljesen a hatalmában vagyunk. Azután jön egy olyan korszak, amikor az érzéseket Maya-nak tekintjük, ekkor elkezdenek fogyni és ekkor élünk feltétlen békében. De nem tudatlan békében, mint életünk kezdetén az ásványvilágban, hanem mindentudó békében; amely nem teljes apátia, mintha halál volna, vagy amint a kövekben látjuk, hanem abszolút élet és abszolút szeretet. Ez a béke nyugalmat ad, mert megélelénkít mindent, ami létezik, és áldását ontja az egész mindenségre. De a szélsőségek találkoznak, és így egyik aspektusban a kezdet és a vég összeesnek.

KÉT DOLGOT szeretnék tisztázni: 1.), hogy iskolázatlan pszichikusok mindig abban a veszélyben forognak, hogy olyan dolgokat hoznak át, amelyeket valójában az ellenség mondott, mint a Mester parancsait; 2.) hogy a Mester semmi olyant nem mond, amit hallgatóságának értelme nem tud felfogni, és ami ellen erkölcsi érzékünk fellázad. A Mester szavai bármennyire ellenkeznek is az ember előbbi gondolataival, sohase hoznak mást, mint feltétlen meggyőződést az illető személynek úgy az értelme, mint az erkölcsi érzéke számára. Kinyilatkoztatásként jönnek, rámutatnak valami tévedésre, amely azonnal nyilvánvaló lesz; fényoszlopként áradnak alá, mely szétoszlatja a bánat sötéttségét; sohase feltételeznek hiszékenységet vagy vak hitet.

TUDJÁTOK, hogyan dolgozott ellenünk az ellenség, és ha csorbát ejtünk a Mesterek iránti odaadásunkon, vagy kudarcot vallunk azoknak a kötelességeknek a teljesítésében, amiket Ők voltak oly kegyesek reánk bízni, vége-hossza nem lesz bajainknak, amiket az ellenség küld reánk. De nem törődünk sokat ezekkel a bajokkal; türelmesen és szemhunyorítás nélkül eltűrhetjük őket. Ami kínoz bennünket és megzavarja lelkünk nyugalmit, az az Urainktól való elszakadás, ami itt-ott fenyeget. Semmi egyéb nem gyötörhet bennünket – se személyes fájdalom, se fizikai veszteség, bármekkorák is ezek. Mert minden kétségen felül tudjuk, hogy mindaz, ami személyes, mulékony és lényegtelen és mindaz, ami fizikai, nem egyéb káprázatnál és valótlanágnál, és hogy csak a balgaság és tudatlanság gyászolja az árnyak világának dolgait.

A TANÍTVÁNY csak keveset nyerhet az értelmi tanításokból. Csak az után a tudás után érdemes törekedni, amelyik a Lélekből szűrődik le az értelembé és egészen bizonyos, hogy az idő múltával a tanítványnak ilyenfajta tudása növekszik. És az ilyen tudásnak a növekedésével megjön a mellőzése mindannak, ami az Ösvényen útját állja.

A FÁJDALOM érzése olyan valami, amihez mindenki, aki a Szellem életét éli, hozzá szokik. Mi tudjuk, hogy a fájdalom nem tarthat örökké, sőt még az se volna nagy baj, ha örökké tartana. Nem remélhetjük, hogy Őket vagy az Emberiséget bármennyire is szolgálhatjuk, ha nem vesszük ki teljes részünket az ellenségek okozta szenvedésekből. De ezeknek a Sötétség Nagyurainak haragja néha borzalmas, ha szembenézünk vele, és teljesen meghökkentik az embert avval a Maa-val, amit teremtenek. De a tiszta szívnek nincs mitől félnie és biztosan győzedelmeskedni fog. A tanítványnak nem szabad ideiglenes fájdalom miatt és azért a káprázatért, amit azok teremtenek, bánkódnia. Néha úgy látszik, mintha belül igazában pusztítást vinnének végbe, akkor a tanítvány bizony kényszerül a romokon ülni, és nyugodtan várni, míg az Asurikus Maya elmúlik. Mindig engednie kellene, hogy a kétely és nyugtalanság hulláma végigseperjen fölötte, de erősen kapaszkodnia a talált horgonyhoz. Az ellenség nem tehet benne semmiféle igazi vagy lényeges kárt, ameddig teljes lelkével és egész erejével odaadással viseltetik Őirántuk. „Aki Énbelém kapaszkodik, könnyen átússza a halál és a világ óceánját, az Én segítségemmel.”

SEMMISE történhetik a tanítvánnyal, ami számára nem a legjobb. Ha valaki egyszer önként a kegyes Mesterek kezeibe helyezi magát, Ők ügyelnek arra, hogy minden a kellő időben történjék – abban az időben, amikor úgy a tanítvány, mint a világ számára a legnagyobb előny származik. Ezért a tanítványnak mindent, ami útjába kerül, megelégedett és vidám lélekkel kell fogadni, és „nem gondolni a holnappal”...

A haragvó tengeren hányatott bárkának békésebb az útja, mint annak a zarándoknak élete, aki a Szellem szentélye felé tart. A békés élet pangást és halált jelent annak számára, aki még nem szerezte meg magának a békéhez való jogot az által, hogy teljesen elpusztította ellenségét, a személyiségét.

NEM SZABAD hamis következtetéseket vonnotok, mint a tudatlanok teszik. Minden igazi Szeretetet a Szellemek kelléke, és Prana és Bhakti az Isteni Prakniti-nek (Természet) két aspektusa, amelyek az életet élni érdemessé teszik annak a törekvőnek számára, aki szomjúhozza a halhatatlanság vizeit. A tanítvány életének viharos sötétségében az egyetlen világosságot a Szeretettől kapja, mert Szeretet és Üdvösség (Ananda) a legmagasabb értelemben azonosak és minél tisztább és spirituálisabb a Szeretet, annál inkább részese Anandának és annál kevésbé keveredik heterogén elemekkel. Csak a Mester Szent szeretete olyan fenségesen derűs, hogy nincs benne semmi, ami nem részese az Isteninek.

KÖRÜLTEKINTÉS és gazdálkodás az Okkultizmusban éppen annyira szükségesek, mint bárhol másutt. A valóság az, hogy az okkultista életében az emberi elmének minden képességét, amit közönséges értelemben érénynek tekintenek, a leghasznosabban kell gyakorolni és ezek szükséges kellékei annak a valódi életnek, amit egyedül lehet a tanítvány életének nevezni. A világot nem lehet olyan könnyen segíteni, mint sokan elképzelik, még akkor se, ha több közeg állna rendelkezésre a munkában. A tanítványnak nemcsak tudásra van szüksége. Tekintsetek körül és fontoljátok meg, mielőtt leszögezitek, hogy a keveseknek tudása és odaadása előrelökheti az óra mutatóját. Minden egyes kísérlet kihívja a másik oldal vad ellenségeskedését – és megérett-e a világ arra, hogy túlélje a visszahatást? Hacsak tanultok mindabból, amit láttatok, meg fogjátok érteni, mily bölcsek Uraink, hogy nem mennek tovább.

MIT ÉRNE az élet, ha nem szenvednénk – szenvednénk azért, hogy a szemeink láttára jajgató világot egy kissé tisztábbá, egy kissé képeesebbé tennénk arra, hogy elnyerjen valamivel többet az élet vizéből, amely kiszáradt ajkak szomját oltsa? Ha ez a szenvedés nem

volna, ami sorsa annak a tanítványnak, aki vérző lábbal járja az Ösvényt, bizony eltévelyegne és elveszítené szeme elől a célt, amire tekintetét folyvást irányítania kell. A külső világ Maya-ja olyan zavarba ejtő, olyan elbűvölő, hogy úgy érzem, a fájdalom elmaradását kikerülhetetlenül kell, hogy kövesse a lét valóságainak az elfeledése, és a szellemi élet árnyékának eltűnésével eltűnne annak a fénye is. Ameddig az ember Istenné nem változik, hiú elképzelés volna azt várni, hogy a folytonos szellemi boldogság távollétének korszakai egyedül azok, amelyek a tanítvány lábait megszilárdítják és megmentik a haláltól, ami biztosan utolérné őt a szellemi világ igazságainak elfeledésekor.

A TANÍTVÁNYNAK nem szabadna zavarba jönni, se csodálkozni, ha a másik oldalról ellene forduló szellemi erők a fizikai értelemnél magasabb síkon működnek. Igaz, hogy a saját természetének valamilyen láthatatlan és észre nem vett zugában kialvófélben levő parázs ezáltal lánggra lobbanhat, de ez a láng jelenti valami gyengeségnek, amelyet el kell égetni, a végső elpusztítását. Mindaddig, amíg a személyiség feltjét tisztára ki nem mostuk, addig a bűn sokféle alakjában megbújhat a szív valamilyen elhanyagolt rejtekében, ha nem is fejeződik ki a mentális életben. Hogy a szív szentélyét szeplőtelenné tegyük, ennek egyedüli módja az, hogy a fényszórával bevilágítunk a sötét zugokba, és nyugodtan figyeljük pusztulásukat. A tanítványnak sohase szabad megengednie, hogy ez a tisztulási folyamat rémülettel töltsse el, bármilyen szörnyűségeknek kénytelen is tanúja lenni. Erősen ragaszkodnia kell Annak a Lábaihoz, Aki ott minden anyagi dolog dicső égetőkemencéjében lakozik; akkor nincs mitől félnie, sem miért aggódnia. Bízunk Azokban, Akik védelmeznek és segítenek, és hagyhatja, hogy a szellemi színvonal működést Ők irányítsák és örökjenek felette. Ha majd véget ért a sötét korszak, ismét felismeri, hogyan fénylik az arany, ha a salak elégett.

EBBEN a mi világunkban, mint a létnek minden síkján, az éjjel váltakozik a nappallal – még a lámpa mögött is ott van az árnyék. Mégis milyen különös, hogy tanult és művelt emberek azt képzelik, hogy a tudománynak, a durva anyagi tudománynak haladásával minden nyomorúság – egyéni, faji és nemzeti – mindörökre eltűnik; hogy betegségek, szárazságok, elemi csapások, háborúk, áradások, sőt kataklizmák is, a múltba fognak tartozni!

AZ az érdeklődés, amivel ennek a tünékeny gömbnek minden dolga iránt viseltetünk, csupán az érzelmekhez és az értelemhez tartozik, és nem érintheti a Lelket. Ameddig a testtel és az elmével azonosítjuk magunkat, azok a viszontagságok, amiken a Teozófiai Társulat keresztülmegy, azok a veszélyek, amik életét és összefogását fenyegetik, szükségképpen nyomasztó, sőt néha csaknem elrémítő befolyással vannak reánk. De mihelyt a Szellemben kezdünk élni, és teljesen belátjuk minden külső létezésének illuzórikus természetét, minden emberi szervezetnek változó jellegét és a belül lakozó Életnek megváltozhatatlanságát, akár visszatükrözi agytudatunk ezt a tudást, akár nem; belső nyugalmat kell éreznünk, szinte közönyt evvel az árnyékvilággal és nem érinthetnek bennünket a világnak forradalmi és kitörései. Ha egyszer a Magasabb Egot elértük, az a tudás, hogy a világegyetemet kormányzó Törvények és Hatalmak végtelenül bölcssek, ösztönszerűvé lesz és ekkor elkerülhetetlen a béke a külső szorongások közepette is.

NAGY ÁLTALÁNOSÁGBAN beszélve, azon a síkon, amin mi élünk, három szempontból tekinthetünk az emberi nyomorúságra. Tekinthejük először is, mint jellempróbát; másodsor, mint megtorló intézkedést; harmadszor pedig, mint nevelőeszközt a szónak a legtágabb értelmében. Mindezekből a szempontokból úgy képelem, a „fásultság” (amit minden törekvő néha tapasztal) ugyanúgy viszonylik az akut fájdalomhoz, mint a magánzárka büntetése a kényszermunkához. Ez kétségkívül igen durva hasonlat, de

számomra igen találó és azt találtam, hogy az analógia mindig nagyon nagy segítség elvont és finom tételek megértésében, ezért használom a magyarázásnak ezt a módját. Itt is minden erő a tökéletesedő emberiség fejlődéséért működik és csak magasabb képességeinknek és nemesebb erényeinknek harmonikus kifejlesztésével érhetjük el a tökéletességet. Ezt a harmonikus kifejlesztést pedig csakis ama képességeknek és erényeknek helyes gyakorlása hozza létre, míg ez a gyakorlás viszont minden egyes határozott tulajdonság számára különleges feltételeket kíván meg. Határozott, éles szenvedés se nem próbálja ki, se nem kárpótolja, és nem hozza felszínre ugyanazokat az emberi képességeket és érdemeket, mint egy unalmas, sivár belső üresség. Türelem, passzív tűrés, hit, odaadás, sokkal jobban fejlődnek a mentális sötétség alatt, mint tevékeny, kemény küzdelemben. A hatás és visszahatás törvénye érvényes az erkölcsi síkon, és az erények, amelyeket ez a mentális „tompaság” hoz felszínre, éppen a legalkalmasabbak ennek leküzdésére és a föléje való emelkedésre. Ezek pedig minden bizonnyal nem ugyanazok, mint amelyekkel a tényleges fájdalmat küzdjük le, bármennyire gyötrelmes is az. Ez az elmeállapot arra mutat, hogy a zárándok az ismert és ismeretlen határterületén van, mégpedig határozott hajlammal az utóbbi felé. A szellemi növekedés határozott fokát jelöli, és arra mutat, hogy a lélek előretörésében homályosan, de minden kétséget kizáróan belátta az anyagi világ illuzórikus voltát, elégedetlen és utálattal eltelt a látott és ismert durva dolgok iránt és sóvárog valódiabb dolgok, lényegesebb tudás után.

A fenti magyarázat bár igen rövid és felületes, mégis remélem, meggyőz benneteket a szenvtelenség (vairagya) hasznosságáról, ami az az érzés, hogy a Természet gazdagságában úgy magatok – mint a körülöttetek levő világból hiányzik minden élet és valóság és megmutatja, hogyan szolgál a jellemzilárdság és lelkerő próbakövét, hogyan ellensúlyozza mint büntető segédeszköz az intellektuális önzést, vagyis azt a bölcséleti baklövést, hogy az Ént azonosítjuk a személyiséggel, azt a balgaságot, hogy a Lelket durva anyagi táplálékkal lássuk el; és hogyan fejleszti, vagy inkább iparkodik fejleszteni ezenfelül az igazi hitet és odaadást és felébreszti a magasabb értelmet és az Isteninek a Szeretetét.

A LEGMAGASABBTÓL a legalacsonyabbig, az élet váltakozás, nyugalom és mozgás, fény és homály, öröm és fájdalom közt. Ezért sohasem engedd, hogy szíved kétségbeessék vagy, hogy elragadja a gondolatnak valamilyen ellenárama. Értelmileg bebizonyítottad magadnak, most ténylegesen tapasztalod az érzékszerveknek, sőt az értelemnek észlelhető dolgok árnyékszerű, valótlan mivoltát és minden fizikai és érzelmi élvezetnek felületes természetét. Ragaszkodjál tehát az ösvényhez, amely az igazi életnek meglátásához vezet, bármennyire göröngyös vidékeken vezet is keresztül, bármennyire örömtelenek is a sivatagok, amelyeken át kanyarog. Mindenek fölött, bízzál a Könyörületesebben, a mi Bölcs Mestereinkben és ajánld fel szívedet-lelkedet az Ő szolgálatukra, akkor minden jól fog végződni.

BÁRMELYIK bűn kiirtásához nem kell más, mint: 1.) a bűnnek magának pontos ismerése, 2.) felismerése, élénk megérzése annak, hogy bűn és hogy balgaság azt ápolgatni, és hogy értéktelen, végül 3.) az akarat, hogy „ki akarod irtani.”

Ez az akarat behat a tudatalatti területre, ahol a bűn lakozik és lassan, de biztosan kitörli.

AZ ÉRTELEM valódi nyugalma sohasem a közöny és nemtörődömség gyümölcse, hanem csakis a magasabb és mélyebb bölcsességbe való betekintésből eredhet.

AZ Ő MAGASZTOS Testvérségüknek tanítványa, bármilyen alázatos is, az „Örökkévaló”-ban kell, hogy éljen és életének az Egyetemes Szeretet életének kell lenni, máskülönben le kell mondania magasabb törekvéseiről. Minden tanítványnak tevékeny szolgálata, amelyet a világnak tesz, különböző a tanulmányozók különböző osztályai szerint és az egyének a különleges természete, hajlamossága és képessége határozza azt meg. Azt természetesen tudod, hogy ameddig el nem érted a tökéletességet, addig meg kell tartani a változatokat a tanítvány által végzendő munka módjában is.

EGYSZERŰEN lehetetlen túlbecsülni az Igazság hatásosságát minden fázisában és kihatásában, miközben az emberi Lelket segítjük előretörő fejlődésében. Szeretnünk, keresnünk és élnünk kell az Igazságot; csakis így pillanthatja meg az Okkultizmus tanulmányozója az Isteni Világosságot, amely a Legmagasabb Igazság. Bármilyen alakban van is jelen valahol a hamisság iránt való legcsekélyebb hajlamosság, ott árnyék van és tudatlanság és ezeknek kísérő fájdalmai. Ez a hamisság iránti hajlamosság pedig kétségkívül az alsóbb személyiséghez tartozik. Itt ütköznek össze érdekeink, itt dühöng teljes erővel a létért való küzdelem, ezért van az is, hogy itt van tág tere a gyávaságnak, tisztességtelenségnek és csalásnak. Ennek az alsóbb ének működési „jelei és szimptomái” sohase maradhatnak elrejtve az előtt, aki őszintén szereti az Igazságot és keresi is, és aki viselkedésének legmélyén odaadással viseltetik a Nagyok iránt. Hacsak a szív nem teljesen irányvesztett, bármilyen különleges cselekvés helyességére vonatkozó kétségek biztos kifejezésre találnak, és ekkor az igazi tanítvány önmagát fogja megkérdezni: „Fog-e Mesteremnek tetszeni, ha ezt vagy azt cselekszem?” vagy „Az Ő kívánsága volt-e, hogy ilyen módon mozdultam meg?” Az igazi válasz pedig csakhamar beérkezik és akkor ő meg fogja tanulni, hogy cselekvési módjait javítsa, és kívánságait az Isteni Akarattal hozza összhangba; az után pedig elérje a bölcsességet és békét.

A TEOZÓFIA nem olyan valami, amit nolens volens bele lehet kalapálni bárkinek a fejébe vagy szívébe. Asszimilálni kell azt könnyedén a fejlődés természetes folyamán és belélegezni, mint a körülöttünk levő levegőt. Máskülönben elrontja az emésztést, hogy közönséges kifejezéssel éljek.

HA ELKEZDJÜK lelkünk növekedését érezni, megvalósítjuk azt a nyugalmat, amit semmiféle külső esemény nem érinthet. Ez pedig a szellemi fejlődésnek a legbiztosabb jele, és aki ezt érzi, bármilyen csekély mértékben és homályosan is, annak nem kell törődnie semmiféle okkult jelenséggel. Újoncságom legkezdeté óta mindig arra tanítottak, hogy jobban bízzam a belső nyugalomban, mint bármilyen fizikai, asztrális, vagy szellemi jelenségben. És, ha kedvező körülmények és belsőerő adva vannak, minél kevesebb jelenséget észlelünk, annál könnyebben teszünk valódi és lényeges szellemi haladást. Így a hozzád intézett alázatos tanácsom az, fordítsd figyelmedet mindig a belsődben növekvő nyugalomra, és ne kívánd részleteiben ismerni a folyamatot, amely a növekedést elősegíti. Ha türelmes, tiszta és odaadó vagy, mindent meg fogsz a maga idejében tudni. Tökéletes és megnyugvó elégedettség a lelke a szellemi életnek.

Szellemi haladás nem mindig ugyanaz, mint jóság és önfeláldozás, bár ezek a kellő időben elő kell, hogy idézzék az előbbit.

IGAZ, hogy abban a kívánságban, hogy elnyerjük a körülöttünk levők szeretetét, van a személyiségnek egy árnyalata, amit ha kiküszöbölnénk, angyalokká válnánk; de nem szabad elfelejtenünk, hogy a jövőben még sokáig színezn fogja tetteinket az „én”-nek egy halvány árnyalata. Folyvást arra kell törekednünk, hogy amennyire lehetséges, kiöljük ezeket az

érzéseket, de ameddig az „én”-nek valami módon mutatkoznia kell, sokkal jobb, ha mint olyan megbecsülhetetlen tényező mutatkozik magaviseletünkben, amely szelíd, szeretetteljes és általános jóra vezető, mint hogy megkeményítsük szívünket, általános jellemünket szögletessé tegyük és így az „én” sokkal kevésbé vonzó és szép színekben nyilvánuljon. Evvel egy pillanatig sem akarom azt mondani, hogy ne iparkodjunk ezt a halvány foltot kimosni, hanem amit megértetni akarok, az, hogy a lány és gyönyörű leplet, amibe az elme öltözik, ne dobjuk a tűzbe, csak azért, mert még nem szeplőtelen fehér. Tartsuk elménkben, hogy minden cselekvésünk többé-kevésbé két tényezőnek az eredménye: egyik az ön-kielégülés vágya, a másik az a kívánság, hogy jót tegyünk a világnak. Szüntelenül arra kellene pedig törekednünk, hogy amennyire lehetséges, tompítsuk az első elemet, mert mindaddig, amíg a személyiség csírája meg nem szűnt létezni, nem tudjuk teljesen kipusztítani. A tanítvány, amint odaadás és jócselekedetek által halad, megtanulja azokat a módszereket, amelyekkel azt a csírákat kiölheti.

A MESTEREK mindig a közelében vannak azoknak a szolgálóknak, akik teljes önmegtágadással testüket, elméjüket és lelküket az Ő szolgálatuknak szentelték. Egy barátságos szó hozzájuk sem múlik el jutalom nélkül. A szigorú megpróbáltatás idején Ők, egy jótékony törvénnyel egyetértően hagyják, hogy a tanítvány az Ő segítségük nélkül harcolja meg a saját harcát; de aki a szolgálójukat bátorítja abban, hogy szilárdan megállja helyét, minden kétségen felül megkapja jutalmát.

HA DERŰSEK és szenvedélytelenek maradunk, az idők múltával minden bizonytalanság alá a befolyás alá kerülünk, amely az életnek az essenciája és egy napon a tanítvány meglepetéssel fogja észlelni, hogy csodálatosan növekedett anélkül, hogy felismerte és észrevette volna a növekedés folyamatát. Mert valóban, a Lélek igazi virágzásában „úgy nő, miként a virág, tudatlanul”, de gyarapszik kellemben és szépségben, amint magába szívja a Szellem napsugarát. A harcok lojalitása bármilyen személy vagy ügy iránt alig ajánlható a tanítványnak és egészen bizonyos, hogy nem jelent szellemi haladást.

AZ ELSŐ lépésnek majdnem minden esetben olyan az eredménye, mint amikor megbolygatunk egy hangyabolyt. Karmádnak minden esedékes tényezője köréd sereglik és hozzád tapad és még olyan valakit is, aki kevésbé szilárdan áll a lábán, képes volna elszedíteni és megingatni. Annak azonban, akinek egyetlen célja az, hogy szükség esetén életét adja másokért anélkül, hogy önmagával törődne, nem kell semmitől se félnie. A nyomorúságok és megpróbáltatások eme örvényének alá- és felhullámzásában való hányatás is csak erőt és bizalmat ad és szinte erőlteti a Lélek növekedését.

NE FELEDD, hogy a szenvedés, amin a tanítványnak át kell esnie, lényeges alkatrésze az ő nevelésének és abból a kívánságából ered, hogy letiporja önmagában a személyiséget. Végül is azt fogja találni, hogy Lelkének virágjai csak annál bájosabban nyílnak, mert dacolt a viharral, a Mesternek szeretete és irgalma pedig annál jobban kárpótolja minden szenvedéséért és áldozatáért. A megpróbáltatás csak pillanatnyilag az, mert a végén azt fogja találni, hogy semmit sem áldozott és mindent nyert.

A LEGMAGASABB síkon való szeretet egyedül az öröm derűs magaslatain nyugszik és semmi se vethet árnyékot havas ormaira.

KÖNYÖRÜLET és együttérzés azok az érzések, amelyeket szabad táplálnunk az egész tévelygő emberiség irányában és nem szabad helyet adnunk semmi más érzelmenek, mint pl. megtorlás, bántódás vagy ingerültség. Ezek nemcsak mimagunkban tehetnek kárt,

hanem azokban is, akik ellen esetleg tápláljuk őket, de akiket szeretnénk megjavítani, és tévedéseiktől megszabadítani. Amint szellemileg növekszünk, gondolatainknak dinamikus ereje hihetetlenül nő és csak az, akinek tényleges tapasztalata van e téren, tudja, hogy a Beavatottnak még egy röpke gondolata is objektív alakot ölt.

CSODÁLATOS, hogy a Sötétek hatalma hogyan szinte forgószeleként söpri el leggazdagabb szellemi kincseinket, melyeket olyan gondosan gyűjtöttünk hosszú évek szüntelen tanulmányával és tapasztalatával. Csodálatos azért, mert végtére is, ez is csak káprázat és erre rá is jössz, amint helyreállt a béke és megpirkad feletted ismét a világosság. Rájössz, hogy semmit se veszítettél, hogy megvan minden kincsed és a vihar és a veszteség csupán agyrémek voltak.

BÁRMENNYIRE szívet tépő is néha a kilátás, bármennyire sötét és szomorú a dolgok állapota, nem szabad egyetlen pillanatra se helyt adnunk a kétségbeesésnek, mert a kétségbeesés gyengíti az elmét és ekképp kevésbé képesekké tesz bennünket arra, hogy Mestereinket szolgáljuk.

TUDD BIZTOSAN, hogy Az Irgalom Urai mindig figyelik híveiket, és sohasem engedik meg, hogy becsületes szívek és komoly világosságkeresők hosszú időn át valami káprázat hatalmában legyenek. A Bölcs Urak még időleges visszavonulásukból is olyan leckéket vonnak le, amelyek híveik hasznára lesznek egész hátralevő életükben.

EGYSZERŰEN a mi tudatlanságunk és vakságunk az, ami munkánknak az idegenszerűség és elérhetetlenség látszatát adja. Ha odajutunk, hogy a dolgokat valódi megvilágításukban és teljes és mélyebb értelmükben látjuk, minden tökéletesen igazságosnak és helyesnek és a legmagasabb értelem legtökéletesebb kifejezésének tűnik fel. Hogy nincs a megnyilvánult létnek rendjében egy paránnyal se több fájdalom és nyomor, mint amennyi feltétlenül szükséges a legmagasabb fejlődés céljaira, az Igazság és Könyörület törvényéből folyik – a Karma törvényéből és a Világegyetem erkölcsi kormányzásából. Hogy a fejlődő emberi monádoknak minden önfeláldozó cselekedete erősíti a Mesterek kezeit, és úgyszólván megerősítést hoz a Jóság Erőinek, azt is be fogjuk látni, mielőtt a múlthoz tartozunk – legalább is sokan azok közül, akik a jelenlegi fajban vagyunk.

NEM VOLNA sok hasznunk belőle, ha tudnánk részletes pontossággal mindent, ami történni fog velünk. Mert az eredmények nem a mi dolgunk és csak a saját kötelességünkkel kellene törődnünk. Hacsak az ösvény világosan áll előttünk, nem fontosak a külső világban tett lépéseink. A belső élet az igazi élet, és ha az Uraink vezetésében való hitünk szilárd, nem szabadna kételkednünk, hogy bármilyen is a látszat ezen a csalóka gömbön, belül minden jól fog menni, és a munka haladni fog a maga fejlődési útján. Elég vigasz van ebben a gondolatban, elég áldás ebben az eszmében és ez már magában is elegendő kellene, hogy legyen arra, hogy erősítsen jelenlegi kötelességeink teljesítéséhez és ösztökéljen további tevékenységre és keményebb munkára.

NAGY különbség van az olyan ember között, aki tudja, hogy a szellemi élet valóság és az olyan között, aki csupán fecseg róla, de nem észlel, aki kapaszkodik és kapkod utána, de nem lélegzi be illatát és nem is érzi finom érintését.

SOKKAL nagyobb a bölcsessége Azoknak, Akik figyelnek bennünket, mintsem fogalmunk lehet róla, és hacsak szilárdan ehhez fűzzük hitünket, nem fogunk elbukni és biztosak lehetünk benne, hogy elkerülünk sok szükségtelen és több, mint haszontalan

aggódást. Mert hibáink nem kis részét visszavezethetjük túlzott aggodalom és félelemre, túlfeszített idegekre, sőt túlzott buzgalomra is.

LÁTOD tehát, hogy a teljes szívvel-lélekkel való odaadás hatalmas tényező a Lélek növekedésének előmozdításában, még ha nem is látjuk és valósítjuk meg pillanatnyilag. Így talán nem fogsz rám neheztelni, amiért azt mondtam, tedd félre a jelenségek és szellemi tudás- pszichikus erők- és abnormális tapasztalatoknak még a gondolatát is. Mert a békének derűs napfényében a Léleknek minden virága mosolyog és gazdagodik a saját ragyogó színében. Azután egy napon a tanítvány csodálkozva észleli mindegyik virágnak a szépségét és élvezetes illatát, és örömeiben tudja, hogy mindama szépség és ragyogás Attól ered, Akit ő szolgált. A növekedés folyamata nem a pseudo-okkultizmusban pancsolók által ismert elcsépelet, visszataszító dolog; olyan édes, olyan finom, hogy senkinek se szabad róla beszélni, de megismerheti szolgálat által.

MEGKÓSTOLTÁL néhány cseppet a Béke ambróziás vizeiből és már a kóstolás erőt adott. Tudd meg most és mindörökké, hogy a Lélek nyugalmaiban rejlik az igazi tudás és a szívnek isteni csendjében születik az erő. A mennyei békének és örömeinek tapasztalata tehát az egyedüli igazi szellemi élet és csak a békében való növekedés jelenti a Lélek növekedését. Abnormális jelenségeknek a fizikai érzékekkel való észlelése csupán kíváncsiságot kelthet fel, és nem mozdítja elő a növekedést. Odaadás és béke alkotják azt az atmoszférát, amiben a Lélek él, és minél több van abból, annál több Lelkednek az élete. Bízzál tehát mindig Magasabb Énednek tapasztalataiban, mint saját haladásodnak, valamint a szellemi világ valóságának bizonyítékában és ne tulajdoníts semmi fontosságot fizikai jelenségeknek, mert ezek sohase fognak, mert sohase tudnak, erőt és vigaszt adni.

A MESTEREKNEK alázatos és odaadó szolgálói valóban láncot alkotnak, amelynek minden szeme a Könyörületesekkel van a lánc által összekötve. Egyik láncszem szoros összefüggése az előtte levővel tehát jelenti a láncnak az erősségét, amely mindig Hozzájuk felfelé von bennünket. Nem szabadna tehát abba a népszerű tévedésbe esnünk, hogy a szeretetet, mely olyan nagy mértékben részese az isteninek, gyengeségnek tekintünk. Még a közönséges szeretet is, ha valódi, mély és önzetlen, a legmagasabb és legtisztább megnyilvánulása a Magasabb Ének és megmarad az ember keblében állhatatosan és önfeláldozással, végeredményben eljuttatja az embert a szellemi világnak világosabb felfogásához, mint bármilyen más emberi cselekedet vagy érzelm. Hát még az a szeretet, amelynek alapja egy közös törekvés Isten trónusának elérésére, közös könyörgés, hogy szenvedjünk a tudatlan és tévelygő emberiségért és kölcsönös fogadalom, hogy feláldozzuk a saját boldogságunkat és kényelmünket azért, hogy jobban szolgálhassuk Azokat, Akik áldásaikkal folyvást építik a védőbástyát a gonoszág rettenetes erői és a védtelen árva, az Emberiség között... De a világ eszméit mind elferdítette az emberi természet önzése és alacsonyabbrendűsége. Ha a szeretet gyengeség, nem tudom, hol van az erő. Az igazi erő nem harcból és ellenkezésből áll, hanem mindenhatóan szeretetből és belső békéből. Így az az ember, aki törődik az életével és a növekedésével, mindig kell, hogy szeressen és szenvedjen a szeretetért.

MIKOR volt a világ, mely vak a maga tudatlanságában és önhitségében, teljesen igazságos valódi megváltóihoz és odaadó szolgálóihoz? Elég, ha látjuk a körülöttünk levők csalatkozásait és látva azokat, megpróbáljuk amennyire lehetséges, eloszlatni. A kívánság, hogy mindenki meglássa és felismerje az újjáalkotásáért működő erőt, nem teljesülhet be mindaddig, ameddig a jelenlegi sötétség, amely varázslatként eltakarja a szellemi látást, teljesen fel nem emeltetik.

BÉKE MINDEN TEREMTMÉNNYEL.